

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **nejvyšší státní zástupce**, se sídlem Jezuitská 4, Brno, proti žalovanému: **Energetický regulační úřad**, se sídlem Masarykovo náměstí 5, Jihlava, za účasti: ZONAS a. s., se sídlem Horní nám. 14/17, Olomouc, zastoupené Mgr. Luděkem Šikolou, advokátem Doucha Šikola advokáti s.r.o., se sídlem K Šachtě 347, Horky, Tábor, o žalobě proti rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 28.12.2010, č.j. 14553-8/2010-ERU,

t a k t o:

- I. Rozhodnutí Energetického regulačního úřadu ze dne 28.12.2010, č.j. 14553-8/2010-ERU, se **z r u š u j e** a věc se **v r a c í** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalobci se náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.

IV. Osoba zúčastněná na řízení **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobce se žalobou ve veřejném zájmu domáhá zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 28.12.2010, č.j. 14553-8/2010-ERU, kterým byla osobě zúčastněné na řízení udělena licence č. 111018292 na výrobu elektřiny se vznikem oprávnění a termínem zahájení licencované činnosti ke dni právní moci tohoto rozhodnutí (29.12.2010) na dobu 25 let.

I. Shrnutí podstaty věci

Žalovaný ve správním řízení zahájeném na žádost o udělení licence ze dne 24.11.2010 vedeném podle zákona č. 458/2000 Sb., o podmínkách podnikání a o výkonu státní správy v energetických odvětvích a o změně některých zákonů, ve znění do 31.12.2010 (dále jen „energetický zákon“), udělil společnosti FVE 28, s. r. o. licenci na výrobu elektřiny ve fotovoltaické elektrárně. Na základě této licence vzniklo společnosti FVE 28, s. r. o. oprávnění k výrobě elektřiny od 29.12.2010 na dobu 25 let. Rozsah podnikání na základě licence byl vymezen celkovým instalovaným výkonem 2,067 MW, provozovna byla vymezena jako „FVE Mrlínek“, k. ú. Havřice, okres Kroměříž, kraj Zlínský p. č. 1272, 1275, 1282, 1285, 1288, 1298, 1303, 1293/35, 1293/1, 1293/36, 1293/37, 1293/39, 1293/41, 1293/42, 1293/45, 1293/46.

Žalobce se nyní domáhá zrušení tohoto rozhodnutí žalobou ve veřejném zájmu, jenž je podle jeho názoru dán především okolností, že licence byla udělena bez toho, že by pro její vydání byly splněny podmínky.

II. Shrnutí žaloby

Podle žalobce pro udělení licence nebyly splněny podmínky stanovené energetickým zákonem a prováděcí vyhláškou k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“).

Žalobce namítá, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci, neboť neprovedl řádné ohledání elektrárny, ale spokojil se s předloženými listinami a elektrárnu „obhlédl jen za plotem“. Vzhledem k tomu nezjistil, že elektrárna není dokončená a že revizní zprávy nemohly prokazovat bezpečnost zařízení, neboť nezachycovaly jeho skutečný stav. Nedokončenost zařízení vyplynula z trestního řízení vedeného u

zdejšího soudu ve věci sp.zn. 10 T 1/2013 (výsledky svědků – L. K., V. S., J. H. a fotodokumentace pořízená svědky). Podle žalobce z výsledku J. P. vyplynulo, že revizní zprávy ze dne 30.11.2010 byly zpracovány „od stolu“ a antedatovány. Z výsledku F. K. pak vyplynulo, že předmětné revize neprovedl a revizní zprávy ze dne 28.11.2010 nevyhotovil. Zprávy vytvořil R. J., avšak ani ten prohlídku zařízení neprovedl. I proto obsahují revizní zprávy zjevné chyby.

Podle žalobce také ve spisu nejsou obsaženy podklady pro to, aby mohla být licence udělena na 25 let, jak se v daném případě stalo. Žadatel totiž doložil oprávnění užívat energetické zařízení toliko do 30.5.2011 (jak plyne z rozhodnutí Městského úřadu Bystřice pod Hostýnem o povolení předčasného užívání).

Ze shora uvedených důvodů žalobce dovozuje, že licence byla udělena, aniž pro to byly splněny podmínky. Rozhodnutí o udělení licence je tedy nezákonné. Žalobce proto navrhuje zrušení rozhodnutí. Na svém procesním postoji setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že s ohledem na systémová a personální opatření s podporou vlády a prezidenta k zajištění revize licenčních spisů, jejichž součástí je i podání žaloby nejvyššího státního zástupce (tedy i této žaloby), ponechává posouzení důvodnosti žaloby zcela na úvaze soudu.

V doplnění vyjádření poukázal žalovaný na to, že s ohledem na pochybnosti o zákonnosti napadeného rozhodnutí ve věci vedl obnovu řízení, avšak z procesních důvodů nestihl vydat rozhodnutí v zákonem stanovené lhůtě a musel řízení o obnově zastavit.

IV. Shrnutí vyjádření osoby zúčastněné na řízení

Osoba zúčastněná na řízení podala k věci několik vyjádření. Předně v nich zpochybňuje existenci závažného veřejného zájmu k podání žaloby a obsáhle argumentuje ve prospěch názoru, že i tato otázka má být soudem přezkoumávána. Dále namítá, že s ohledem na postup žalovaného nebude dané řízení kontradiktorní. Upozorňuje také na nekompletnost správního spisu, v němž chybí korespondence žalobce a žalovaného ve vztahu k zapůjčování správního spisu.

Žalobu pokládá za nedůvodnou. Zdůrazňuje, že žalovaný měl posuzovat stav elektrárny k době vydání napadeného rozhodnutí. Poukazuje také na to, že i kdyby bylo napadené rozhodnutí nezákonné, není namístě je rušit s ohledem na ochranu právní jistoty a nabytých práv. Uvádí, že v rozhodnou dobu nebylo možno vyhotovit

revizní zprávu v souladu se všemi právními předpisy a technickými normami, neboť si podmínky v normách odporují. Osoba na řízení zúčastněná má za to, že prokázala bezpečnost elektrárny v daném případě znaleckým posudkem ze dne 14.2.2013 zpracovaným Ing. K. M. a Ing. M. T. a analýzou paralelního připojení ze dne 7.2.2013 zpracovanou Dr. Ing. J. P., CSc. a J. T. Poukazuje také na to, že žaloba neobsahuje řádně uplatněné žalobní body. Rozšíření v replice je pak opožděné a tudíž nepřípustné. Osoba na řízení zúčastněná dále obsáhle argumentuje ve vztahu k dokončenosti elektrárny k datu vydání napadeného rozhodnutí a poukazuje na to, že odsuzující rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20.6.2014, č.j. 10 T 1/2013-3581, jehož se žalobce mj. dovolává na podporu svých tvrzení, byl rozsudkem Vrchního soudu v Olomouci ze dne 6.1.2015, č.j. 3 To 112/2014-3777, zrušen. Osoba zúčastněná na řízení rovněž uvedla, že licence udělená napadeným rozhodnutím zanikla v důsledku zániku FVE 28 s.r.o. a odpadl tak předmět daného řízení.

Osoba zúčastněná na řízení tedy navrhuje žalobu odmítnout, event. řízení zastavit, případně žalobu zamítnout. Na svém procesním postoji setrvala po celou dobu řízení před zdejším soudem.

IV. Posouzení věci

Podle § 66 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“), je žaloba (proti rozhodnutí správního orgánu) oprávněn podat nejvyšší státní zástupce, jestliže k jejímu podání shledá závažný veřejný zájem.

Podle § 72 odst. 2 věty první s.ř.s. může žalobu podle § 66 odst. 1 až 3 s.ř.s. oprávněný žalobce podat do tří let od právní moci rozhodnutí, nestanoví-li zvláštní zákon jinak, a nenabývá-li rozhodnutí právní moci, od doručení rozhodnutí poslednímu účastníku, který proti němu mohl žalobu sám podat. Žaloba byla podána dne 5.12.2013, žalobou napadené rozhodnutí o udělení licence nabylo právní moci dne 29.12.2010. Žaloba tedy byla podána včas.

Pokud jde o aktivní legitimaci a (další) podmínky řízení o žalobě, ty pokládá zdejší soud rovněž za splněné. Aktivní procesní legitimace podle § 66 odst. 2 s.ř.s. nevyžaduje „prostý“ („jakýkoli“) veřejný zájem, nýbrž „závažný“ veřejný zájem. Zdůrazněním kritéria závažnosti se vyčleňují užší kategorie potenciálních případů z širšího rámce dotčeného veřejného zájmu. Jak vyplývá z důvodové zprávy k s.ř.s., „...může tu jít o případy nepřiliš časté, ale veřejností citlivě vnímané, například tam, kde nezákonné rozhodnutí bylo dosaženo úplatkem a není tu již jiná právní cesta, kterou by bylo možné takové rozhodnutí odstranit...“ (důvodová zpráva k návrhu zákona ze dne 15. 4. 2002, sněmovní tisk č. 1080/0, digitální repozitář www.psp.cz). Smyslem této žaloby není chránit soukromý zájem, ale ani každý veřejný zájem, nýbrž musí být dána existence kvalifikované formy veřejného zájmu, kterou je závažný veřejný zájem. Aktivní procesní legitimace proto má místo v

závažných případech, kdy bude skutečně s ohledem na závažný veřejný zájem žádoucí podání této žaloby, byť to samo o sobě ještě nepředznamenává její důvodnost a výsledek řízení o ní. Judikatura správních soudů přitom dospěla k závěru, že úvaha nejvyššího státního zástupce, zda je ve věci dán závažný veřejný zájem, nepodléhá přezkumu správními soudy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2007 ve věci sp. zn. 8 As 27/2006, publ. pod č. 1455/2008 Sb. NSS, je úvaha, zda je v konkrétní věci dán závažný veřejný zájem, vyhrazena nejvyššímu státnímu zástupci; záleží na nejvyšším státním zástupci, zda tohoto svého práva podat žalobu v konkrétní věci z důvodu závažného veřejného zájmu, který sám shledal, využije, jeho aktivní legitimace k podání takové žaloby je dána, existence závažného veřejného zájmu je tím presumována (shodně Šimíček, V., Potěšil, L. a kol.: Soudní řád správní. Komentář. Nakladatelství Leges 2014, str. 574 a násl.). Právě uvedené pojetí bylo převzato i v dalších rozsudcích Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014 - 186, nebo ze dne 18.6.2015, č.j. 9 As 294/2014 - 114) a bylo potvrzeno i rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu (viz usnesení ze dne 24.6.2015, č.j. 2 As 103/2015 - 128, v němž bylo jednoznačně konstatováno, že se soud věcně zabývá každou žalobou nejvyššího státního zástupce, která jinak splňuje obecné náležitosti a byla podána v tříleté žalobní lhůtě.).

Žalobce tedy bezpochyby v nyní posuzované věci k podání žaloby aktivně legitimován je, a to bez ohledu na charakter a obsah jednotlivých jím uplatněných žalobních bodů.

Zdejší soud přitom s ohledem na shora uvedenou konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu neshledal namítanou protiústavnost § 66 odst. 2 s.ř.s.

Soud se dále zabýval tím, zda není namístě žalobu odmítnout či řízení zastavit z důvodu zániku žadatele o licenci a původního držitele licence FVE 28 s.r.o. (původní osoby na řízení zúčastněné). Dospěl však k závěru že nikoli.

Je sice pravdou, že v důsledku zániku FVE 28 s.r.o. zanikla licence č. 111018292, která byla této společnosti udělena napadeným rozhodnutím (podle § 10 odst. 1 písm. b/ energetického zákona), tato skutečnost však neznamená, že odpadl předmět řízení, jak se osoba na řízení zúčastněná domnívá. Předmětem daného soudního řízení je rozhodnutí ze dne 28.12.2010, č.j. 14553-8/2010-ERU. Přestože licence udělená tímto rozhodnutím ze zákonného důvodu ke dni 1.1.2015 zanikla, toto rozhodnutí nadále existuje. Zánik udělené licence v důsledku zániku právnické osoby, které byla udělena, nezpůsobuje zánik rozhodnutí, jímž byla tato licence udělena. Byť již toto rozhodnutí nemůže mít žádné účinky do budoucna, stále existuje a je možné jej v případě důvodně podané žaloby zrušit. Ostatně tento závěr potvrdil i Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 22.7.2015, č.j. 1 As 126/2015-63, jímž odmítl kasační stížnost osoby na řízení zúčastněné proti usnesení zdejšího soudu, v němž bylo

rozhodnuto, že v řízení bude jako s osobou na řízení zúčastněnou pokračováno se společností ZONAS a.s.

Zdejší soud tedy rozhodoval o žalobě věcně. Při přezkoumání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.). Soud přitom nepovažoval za potřebné vyzývat žalovaného k předložení dalších listin, které dle tvrzení osoby na řízení zúčastněné mají být obsaženy ve správním spisu. Správní spis je tedy dostatečně kompletní k tomu, aby mohl soud o žalobě rozhodnout. Údajnou vzájemnou komunikaci mezi žalobcem a žalovaným ohledně přeposílání správního spisu či podání této žaloby nepovažuje soud pro rozhodnutí ve věci za potřebnou.

Pokud jde v této souvislosti o obecné otázky řízení o žalobě ve veřejném zájmu, jejichž zodpovězení je pak určující konkrétně ve vztahu k nyní posuzované věci, pak zdejší soud, zčásti s ohledem na již uvedené, vychází z toho, že řízení o žalobě ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. neslouží k ochraně žádných konkrétních subjektivních veřejných práv, jako je tomu v případě řízení o žalobě ve smyslu § 65 odst. 1 a 2 s.ř.s., kde soud zkoumá právě míru a povahu dotčení na subjektivních veřejných právech toho, kdo žalobu podává a kdo o sobě tvrdí, že byl rozhodnutím správního orgánu dotčen na svých subjektivních veřejných právech. Institut zvláštní žaloby podle § 66 odst. 2 s.ř.s. byl zaveden k ochraně objektivního práva (zákonnosti), a to ve specifických případech, kdy to vyžaduje (závažný) veřejný zájem; tím je tento prostředek zcela mimořádným, což se nutně musí projevit při posuzování důvodnosti žalobních bodů, jež jsou v žalobě podle § 66 odst. 2 s.ř.s. uplatněny.

Smyslem soudního přezkumu na základě takto podané žaloby není a ani nemůže být realizace neohrazeného dozoru nad absolutní správností postupů a rozhodnutí správních orgánů, ani tu správní soud není od toho, aby se v tomto typu řízení metodicky vyjadřoval k tomu, jak má konkrétní správní orgán realizovat výkon státní správy (to je primárně otázkou pro moc výkonnou), ani aby se aktivně podílel na prosazování systémových opatření, byť by ohledně jejich nezbytnosti v rámci moci výkonné panovala shoda, či na všeobecné revizi licenčních řízení vedených žalovaným. Rozhodování o udělení licence představuje čistě vertikální vztah mezi žalovaným a osobou zúčastněnou na řízení, přitom rozhodoval-li žalovaný o veřejném subjektivním právu osoby zúčastněné na řízení získat licenci, pak především bylo na žalovaném, aby řízení proběhlo bez vad a aby žádnou vadou nebylo zatíženo ani rozhodnutí o udělení licence. Přestože v situaci, kdy žádosti o udělení licence bylo vyhověno, neexistoval prvek jakékoli vnější kontroly nad procesem rozhodování o udělení licence, a tedy ani nad jeho výsledkem (osoba zúčastněná na řízení ani žalovaný sám z povahy věci proces rozhodování ani výsledek neměl důvodu napadat), „otevření případu“ na samém konci tříleté lhůty pro podání žaloby ve smyslu § 66 odst. 2 s.ř.s. za situace, kdy v mezidobí především žalovaný nevyužil možnosti přezkumného řízení či obnovy řízení dané správním řádem, resp. se mu toto řízení

nepodařilo řádně ukončit, a kdy již jsou právní vztahy navazující na udělení licence stabilizovány, představuje nepochybný zásah do právní jistoty osoby zúčastněné na řízení, jenž by se jistě umocnil především v případě zrušení rozhodnutí o udělení licence. Takové narušení právní jistoty by tedy muselo být vyváženo vskutku závažným důvodem, který by vyvážil rizika a negativní důsledky zpětného přehodnocení právních vztahů založených rozhodnutím o udělení licence.

Za této situace musí být nutným východiskem zdejšího soudu i imperativ Nejvyššího správního soudu plynoucí z jeho rozsudku ze dne 2.7.2010 ve věci sp. zn. 7 As 21/2010, v němž kasační soud akcentuje, že zvláště v případech čistě vertikálních vztahů (konkrétně vztahů stát – jednotlivce), v nichž byly nezákonnými rozhodnutími založena oprávnění nebo výhody jednotlivce oproti stavu, který měl podle objektivního práva nastat, avšak který v důsledku nezákonnosti nenastal, je nutno prvek právní jistoty za naplnění nutného vstupního předpokladu existence dobré víry jednotlivce, resp. za neexistence skutečností opravňujících k závěru, že dobrá víra dána není, pokládat za kardinální a ustoupit od její ochrany pouze za situace ohrožení vskutku závažného veřejného zájmu, neboť je věcí státu, aby ve správních řízeních, která vede, nechyboval, a pokud ano, aby zásadně sám nesl následky svých pochybení. Kupř. podle nálezu Ústavního soudu ze dne 9.10.2003 ve věci sp. zn. IV. ÚS 150/01 či podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2011 ve věci sp. zn. 7 As 26/2011 musí být podstatou uplatňování veřejné moci kromě jiného také princip dobré víry jednotlivce ve správnost aktů veřejné moci a ochrana dobré víry v nabytá práva konstituovaná akty veřejné moci, přitom princip dobré víry působí bezprostředně v rovině subjektivního práva jako jeho ochrana, v rovině objektivní se pak projevuje jako princip presumpce správnosti aktu veřejné moci.

Právě uvedená východiska, byť plynou z rozhodovací praxe ve věcech nikoli zcela shodných s věcí nyní posuzovanou, se nutně uplatní obecně – a tím spíše pak v nyní posuzované věci konkrétně při presumovaném střetu principu dobré víry jednotlivce (držitele licence) na straně jedné a žalobcem dovozeného závažného veřejného zájmu na „prověření podmínek“, za nichž měla být dobrá víra jednotlivce nastolena, na straně druhé.

Závěr o důvodnosti žaloby by tak měl být podle přesvědčení zdejšího soudu založen výlučně na závažných zjištěních, jimiž by v podstatné míře byla zpochybněna či vyvrácena zjištění žalovaného, jež učinil z obsahu správního spisu a jež se stala základem pro vyhovění žádosti o udělení licence. Ke zrušení rozhodnutí, které žaloba napadá, by tak měl soud přistoupit až v případě takových zjištění, která kupř. vyplynou z důkazů získaných v součinnosti s orgány činnými v trestním řízení, případně z rozsudků trestních soudů o tom, že byl spáchán trestný čin, a která zásadně zpochybní pravdivost skutkových podkladů, z nichž vyšel správní orgán, a to za situace, kdy nápravu nemohl sám správní orgán realizovat. Kromě toho by ke zrušení rozhodnutí, které tato žaloba napadá, měl soud přistoupit v případě jiných obdobně významných

zjištění indikujících důvodné pochybnosti v tom směru, že toto rozhodnutí vůbec nemělo být vydáno, neboť pro to nebyly splněny zákonem stanovené podmínky, nebo že je jejich splnění zamlženo natolik významně, že zjištění, k nimž soud dospěje, nemohou opravňovat k závěru, že byla dána dobrá víra žadatele o udělení licence ve správnost rozhodnutí o udělení licence.

Žalobce zpochybňuje udělení licence poukazem na vady a nedostatky obsahu a náležitostí skutkových podkladů, které argumentačně dovozuje přímo z těchto skutkových podkladů, jak jsou obsaženy ve správním spise. Zdejší soud tedy důvodnost jednotlivých žalobních bodů posuzoval na základě skutkového stavu zachyceného v listinách obsažených ve správním spisu, které byly podkladem rozhodnutí o udělení licence, a dále na základě důkazů soudem provedených při jednání.

Je třeba předeslat, že předmětem přezkumu je rozhodnutí o udělení licence, tedy rozhodnutí o udělení oprávnění k podnikání, nikoli rozhodnutí opravňující osobu zúčastněnou na řízení uvést energetické zařízení do provozu. Shodně na licenční řízení nahlížel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 8. 2009 ve věci sp. zn. 8 As 18/2008, zdůraznil přitom, že předmětem licenčního řízení je pouze povolení k podnikatelské činnosti (tam v oblasti plynárenství) a že právo uvést zařízení do provozu a nadále jej provozovat ke konkrétnímu věcnému účelu (tam k úpravě plynu) rozhodnutí žalovaného v řízení meritorně nezakládá. K povolení provozu zařízení (tam plynárenského) byl příslušný správní orgán odlišný od žalovaného. Podle Nejvyššího správního soudu řízení o udělení licence „...*není založeno na správním uvážení správního orgánu, který by se mohl pohybovat volně v zákonem vytyčených hranicích. Právní úprava stanoví přesně požadavky, které musí žadatel o licenci splnit; na druhou stranu však nedává správnímu orgánu možnost např. ve veřejném zájmu licenci po splnění zákonných požadavků neudělit. Důvodová zpráva k energetickému zákonu a ostatně sama logika věci nabízí přirovnání licence dle energetického zákona k živnostenskému oprávnění. Specialita této regulace a tedy vynětí z obecné úpravy živností je dána jen strategickým významem energetiky pro chod národního hospodářství a životní úroveň obyvatelstva...Znamená to, že při splnění zákonem stanovených podmínek musí správní orgán licenci udělit, nemá volbu, zda tak učiní či nikoliv...*“. To je východisko využitelné i ve vztahu k nyní posuzované věci.

Na základě shora shrnutých výchozích premis se tedy zdejší soud zabýval jednotlivými žalobními body.

Žalobce předně zpochybňuje předložené revizní zprávy, které podle jeho názoru neprokazují bezpečnost zařízení, neboť byly mj. zpracovány „od stolu“ bez prohlídky elektrárny. Takto uplatněná námitka přitom podle zdejšího soudu zcela splňuje veškeré

požadavky na řádně uplatněný žalobní bod ve smyslu § 74 odst. 1 písm. d) s.ř.s., neboť obsahuje jak právní, tak skutkové důvody namítané nezákonnosti.

Podle § 2 odst. 2 písm. a) bodu 20 energetického zákona je výrobnou elektrárny energetické zařízení pro přeměnu různých forem energie na elektřinu, zahrnující všechna nezbytná zařízení; výrobní elektrárny o celkovém instalovaném elektrickém výkonu 100 MW a více, s možností poskytovat podpůrné služby k zajištění provozu elektrizační soustavy, je zřizována a provozována ve veřejném zájmu.

Podle § 5 odst. 3 energetického zákona fyzická nebo právnická osoba, která žádá o udělení licence, musí prokázat, že má finanční a technické předpoklady k zajištění výkonu licencované činnosti. Fyzická nebo právnická osoba žádající o udělení licence je povinna doložit vlastnické nebo užívací právo k energetickému zařízení, které má sloužit k výkonu licencované činnosti. Není-li žadatel o udělení licence vlastníkem energetického zařízení, je povinen doložit i souhlas vlastníka energetického zařízení s jeho použitím k účelům vymezeným tímto zákonem, a to nejméně po dobu, na kterou má být licence udělena. Energetické zařízení musí mít technickou úroveň odpovídající právním předpisům a technickým normám. Finanční předpoklady není povinen prokazovat žadatel o licenci na výrobu elektrárny, pokud bude instalovaný elektrický výkon výrobní elektrárny nižší než 200 kW, nebo žadatel o licenci na výrobu tepelné energie, pokud bude instalovaný tepelný výkon zdroje tepelné energie nižší než 1 MW.

Podle § 7 odst. 4 písm. d) energetického zákona se k žádosti o udělení licence připojí doklady prokazující finanční a technické předpoklady.

Podle § 9 písm. c) prováděcí vyhlášky k energetickému zákonu č. 426/2005 Sb., o podrobnostech udělování licencí pro podnikání v energetických odvětvích (dále jen „vyhláška č. 426/2005 Sb.“), se u předčasného užívání energetických zařízení (což je právě posuzovaný případ) před jejich dokončením technické předpoklady prokazují povolením k předčasnému užívání stavby před jejím úplným dokončením a dále dokladem prokazujícím splnění požadavků k zajištění bezpečnosti práce (zpráva o revizi) stanovených zvláštním právním předpisem.

V licenčním řízení je tedy žadatel o licenci povinen doložit splnění technických předpokladů rozhodnutím stavebního úřadu a dokladem prokazujícím zajištění revize energetického zařízení ve vztahu k bezpečnosti práce; jedná se o tzv. povinné důkazy, předkládané spolu se žádostí o udělení licence.

Pokud jde o zprávu o revizi, tak ta se musí vztahovat k celé fotovoltaické elektrárně, resp. k celé její nízkonapěťové části, která musí být stavebně dokončena ve všech součástech stavby přímo souvisejících s elektrickou bezpečností zařízení. Závěr o tom, že revizi elektrické instalace VN části systému ze žádného právního předpisu

neplyne, již zdejší soud opakovaně judikoval ve věcech téhož žalobce a žalovaného (např. rozsudek ze dne 30.3.2015 ve věci sp. zn. 62 A 107/2013).

Jak vyplynulo ze správního spisu, původní osoba na řízení zúčastněná (společnost FVE 28 s. r. o.) ve vztahu k nízkonapěťové části elektrárny prokazovala bezpečnost zprávou o výchozí revizi č. P93-1/01 zpracovanou dne 30.11.2010 J. P. Podle této zprávy byla výchozí revize provedena ve dnech 24.-30.11.2010. Bezpečnost ve vztahu k nízkonapěťové části trafostanice byla prokazována zprávou o výchozí revizi č. P93-2/2010 zpracovanou rovněž dne 30.11.2010 J. P. Podle této zprávy byla výchozí revize provedena ve dnech 24.-30.11.2010. Ve vztahu k VN části trafostanice a VN přípojky byla bezpečnost prokazována zprávami o výchozí revizi (č. 51J/10 a 50J/10) provedené dne 28.11.2010 F. K.

Jak ale vyplynulo z listin předložených žalobcem (protokolů o výsleších Jiřího P., R. J. a F. K.), ani jedna z předložených revizních zpráv není způsobitým podkladem, který by mohl prokazovat bezpečnost elektrárny (její NN části).

J. P. dne 16.5.2012 na Policii ČR v Hradci Králové vypověděl, že ho prostřednictvím M. S. požádal J. H. o vyhotovení revizních zpráv k elektrárně FVE Mrlínek. Revizní zprávy byly potřeba rychle, tak je vyhotovil, aniž by elektrárnu navštívil a prohlédl. Výslovně uvedl, že zprávy napsal „od stolu“. Elektrárnu nenavštívil z časových důvodů. Někdy před Vánoci nebo mezi Vánoci a Silvestrem se však k elektrárně vypravil a provedl kontrolu NN části.

F. K. dne 4.7.2012 na Policii ČR v Hradci Králové vypověděl, že revizní zprávy na VN část elektrárny Mrlínek nevyhotovoval a na elektrárně nikdy nebyl.

R. J. dne 16.5.2012 na Policii ČR v Hradci Králové vypověděl, že revizní zprávy (vypracované jménem F. K.) vyhotovil na žádost Mgr. F. Š. Mělo se jednat o návrhy revizních zpráv, které měly být po dokončení elektrárny upraveny. Chtěl mu ukázat, jak má revizní zpráva vypadat. Výslovně také uvedl, že neví, v jakém stavu elektrárna byla, neboť tam nebyl. Naměřené odpory „tam dal jen podle svých zkušeností a podle revizních zpráv z jiných elektráren“.

Z emailu, který byl dne 30.11.2010 v 15:03 hod. zasílán z adresy ... mj. na adresu ..., vyplynulo, že F. Š. sděluje, že o první paralelní připojení musí být u „Eonu“ zažádáno do 30.11.2010“, což učinil. K žádosti musí být doloženy přílohy (mj. zpráva o výchozí revizi NN, VN, trafostanic - k datu 30.11.2010); zajistit tyto zprávy dostal za úkol „p. J.“. Závěrem emailu bylo uvedeno, že veškeré podklady musí být na „Eon“ doloženy „do pátku 3.12. a to s datумы a razítkami max. 30.11.2010“. Emailem zasílaným o cca 15 minut později bylo sděleno, že „dle domluvy s p. J. musí NN revize do pátku připravit p. H.“.

Z emailu zaslaného dne 5.12.2010 J. H. mj. na adresu ... bylo žádáno o provedení opravy v NN revizích, které měly spočívat mj. opravě data zpracování revize projekt Mrlínek nejpozději na 30.11.2010.

Z provedeného dokazování tedy vyplynulo, že revizní technik P. ani před vyhotovením revizní zprávy na NN část elektrárny (která je pro udělení licence zásadní) elektrárnu nenavštívil a neprohlédl. Současně uvedl, že revizní zprávy vytvářel „od stolu“. Soud je přitom toho názoru, že revizní technik musí při zpracování revizní zprávy elektrárnu prohlédnout. Je přitom povinen kontrolovat nejen příslušná zapojení panelů, ale též to, zda počty a výkon panelů v elektrárně odpovídají údajům uvedeným v projektové dokumentaci (pokud z projektové dokumentace vychází). Revizní zpráva je totiž jediným dokladem (vedle samotné žádosti o licenci, resp. její přílohy – seznamu provozoven), z něhož se podává výkon elektrárny. Je tedy nezbytné, aby revizní technik, který ve zprávě shledává bezpečnost elektrárny a tuto zevrubně popisuje, elektrárnu na místě viděl a zkontroloval mj. i to, zda je osazena panely a jakými. Pokud revizní technik převezme údaje o počtu panelů a jejich výkonu z projektové dokumentace (či jiné listiny předložené mu žadatelem o licenci), aniž by na místě ověřil, že je elektrárna skutečně osazena těmi panely, které jsou v dokumentaci uvedeny, nepostupuje správně. Taková revizní zpráva pak nemá žádnou vypovídací hodnotu o stavu elektrárny. Ostatně nezbytnost „provedení vizuální prohlídky instalovaného zařízení“ při provádění revize uvádí i osoba na řízení zúčastněná ve svém vyjádření ze dne 10.10.2014 (čl. 161 soudního spisu). Skutečnost, že revizní technik P. se na elektrárnu byl někdy kolem Vánoc podívat, nemůže fyzickou prohlídku elektrárny před vyhotovením revizní zprávy nahradit. Předně se tak stalo nejméně dva týdny po vyhotovení zpráv, navíc není z ničeho zřejmé, nakolik technik P. elektrárnu prohlížel. Z jeho výpovědi plyne, že se jednalo o krátkou návštěvu elektrárny, při níž neprováděl žádné měření ani detailní kontrolu zařízení.

Pokud měl v rámci výpovědi v trestním řízení vedeném před zdejším soudem v roce 2015 uvést technik P. bližší detaily této prohlídky, je třeba uvést, že tak vypovídal více než 4 roky pro uskutečnění prohlídky, navíc jako obžalovaný. To samé je pak třeba uvést, pokud jde o námitku osoby na řízení zúčastněné, že při této výpovědi technik P. uvedl, že při zpracování revizních zpráv spolupracoval s „panem S.“, který měl před vyhotovením revizních zpráv elektrárnu prohlédnout. Nic takového však z revizních zpráv neplyne. Soud je přitom toho názoru, že pokud revizní technik při vykonání revize spolupracuje s jinou osobou (jiným revizním technikem, který elektrárnu prohlídí namísto něho), je nezbytné tuto skutečnost v revizní zprávě zmínit. V daném případě nelze také přehlédnout, že toto tvrzení technik P. při výpovědi na policii vůbec neuvedl.

Zprávu zpracovanou revizním technikem P. bez provedení předchozí fyzické prohlídky elektrárny tedy nelze považovat za zprávu, která by bezpečnost elektrárny prokazovala. Tento závěr by nemohl nijak změnit ani názor ředitele Technické

inspekce České republiky, který měl tuto zprávu označit při své výpovědi v trestním řízení za zprávu platnou. Jedná se toliko o názor, byť odborníka, který je však rozporný s názorem zdejšího soudu.

Na výše uvedeném požadavku (tj. aby revizní technik před provedením revize elektrárnu fyzicky navštívil a prohlédl) nemohou nic změnit ani případné nesrovnalosti či nejasnosti v právních předpisech a normách ČSN, které v rozhodnou dobu upravovaly provádění revizí. Tyto nesrovnalosti se totiž povinnosti revizního technika elektrárnu prohlédnout nijak nedotýkají. Nelze tedy souhlasit s tím, že by žadatel o licenci nemohl za podmínek tehdy platných předpisů a norem bezpečnost zařízení prokázat. Za řádnou revizní zprávu, která by bezpečnost zařízení za tehdejšího právního stavu prokazovala, je totiž třeba s ohledem na „legislativně normativní chaos v rozhodnou dobu panující“ považovat takovou revizní zprávu, kterou by revizní technik vyhotovil po řádné prohlídce elektrárny, a která by osvědčovala dokončenost elektrárny a provedení těch zkoušek, které bylo za tehdejší úpravy možno provést. Ostatně k obdobnému závěru dospěl i Vrchní soud v Olomouci v usnesení ze dne 6.1.2015, č.j. 3 To 112/2014-3777, neboť zde uvedl, že „i v rámci tehdejší situace, kdy nemohla být provedena měření pod napětím, měla být (pozn. zdejšího soudu: v rámci výchozí revize) provedena alespoň kontrola projektové dokumentace, ověření, že instalovaná zařízení jsou v souladu s projektem, kontrola protokolů, které jsou součástí dodávky jednotlivých zařízení a na místě stavby vizuální prohlídka instalovaných zařízení a jejich měření a zkoušení, které je proveditelné ještě před připojením na napětí“. Zdejšímu soudu je přitom z úřední činnosti známo, že takto zpracované revizní zprávy předkládala v rozhodnou dobu celá řada jiných žadatelů o licenci a žalovaný takové revizní zprávy akceptoval. V daném případě tak ale žadatel o licenci nepostupoval a předložil žalovanému revizní zprávy, které byly vyhotoveny „od stolu“ bez jakékoli fyzické prohlídky elektrárny. Takové revizní zprávy bezpečnost NN části elektrárny (kterou bylo třeba pro udělení licence prokázat) neprokazují.

S ohledem na právě uvedené nepovažoval zdejší soud za potřebné provádět důkaz znaleckým posudkem ze dne 29.8.2014 zpracovaným Ing. K. M. a Ing. M. T., který se zabýval otázkou, zda bylo možné v rozhodnou dobu (konec roku 2010) provést výchozí revizi elektrárny v souladu se všemi právními předpisy i technickými normami a dospěl k závěru, že s ohledem na rozporné požadavky na připojení zařízení to možné nebylo. V daném případě byly revizní zprávy zpracovány, aniž by osoby, které je zpracovávaly, elektrárnu fyzicky prohlédly a nemohou tedy prokazovat bezpečnost elektrárny. Takové revizní zprávy nemohou obstát bez ohledu na jakoukoli legislativní nejasnost. Otázka připojení elektrárny přitom v daném případě nebyla vůbec spornou. Ať už by byly závěry obsažené ve znaleckém posudku správné či nikoli, tento znalecký posudek nijak bezpečnost elektrárny v rozhodnou dobu prokazovat nemůže.

To samé je pak třeba uvést i ve vztahu k posudku Vysokého učení technického v Brně ze dne 17.12.2014 (č. 57/2014) a stanoviska Českého vysokého učení technického v Praze ze dne 30.9.2014. I tyto dokumenty se totiž vztahovaly k obecné otázce vydávání revizních zpráv na konci roku 2010 a k rozpornému požadavku jednotlivých norem na provádění revizí. Nijak se však nedotýkaly bezpečnosti předmětné elektrárny v době vydání rozhodnutí. Navíc byly všechny listiny vyhotoveny řadu let po vydání napadeného rozhodnutí. V případě sdělení Státního úřadu inspekce práce ze dne 1.8.2012 je situace obdobná.

V daném případě přitom nelze přehlédnout, že v rozhodnou dobu (v roce 2010) vycházel žadatel o licenci z toho, že zprávu o výchozí revizi musí v řízení o udělení licence předložit. Nebyla-li by revizní zpráva předložena, nevydal by žalovaný rozhodnutí o udělení licence. Žadatel v daném případě bezpečnost elektrárny (její NN části) dokládal právě revizní zprávou technika P., který však elektrárnu před vyhotovením zprávy vůbec neviděl.

Měl-li žadatel o licenci v daném případě za to, že řádnou revizní zprávu nelze vyhotovit (čemuž ale jeho postup nenásvědčuje, nechal-li revizní zprávu vyhotovit a žalovanému ji předložil), mohl bezpečnost zařízení žalovanému prokázat znaleckým posudkem vyhotoveným před vydáním napadeného rozhodnutí. Znalec by v tomto případě *de facto* suploval činnost revizního technika, elektrárnu by prohlédl, zkontroloval, provedl potřebná a možná měření a znalecký posudek by nahradil revizní zprávu.

Nelze přitom souhlasit s tím, že by osoba na řízení zúčastněná prokázala bezpečnost elektrárny znaleckým posudkem ze dne 14.2.2013 zpracovaným Ing. K. M. a Ing. M. T. a dodatky č. 1 a 2 k tomuto posudku ze dne 12.6.2013 a analýzou paralelního připojení ze dne 7.2.2013 zpracovanou Dr. Ing. J. P., CSc. a J. T.

Všechny tyto listiny byly totiž vyhotoveny po vydání rozhodnutí. Znalecký posudek ze dne 14.2.2013 se sice zabývá otázkou, zda byla předmětná elektrárna schopna bezpečného zkušebního provozu a splňovala požadavky k zajištění bezpečnosti práce ke dni 28.12.2010 (ke dni vydání napadeného rozhodnutí), nicméně takto *ex post* zpracovaný posudek bezpečnost elektrárny prokazovat nemůže. Znalci při zpracování posudku vycházeli z dokumentů, výpovědí osob a fotodokumentace, předložené objednatelem posudku (společností FVE 28 s.r.o.), a zpětně shledávají elektrárnu způsobilou bezpečného provozu. V dodatku č. 1 se pak vyjadřují k tomu, že na základě předložených listin lze posoudit bezpečnost zařízení zpětně a nebylo třeba prověření fyzického stavu tohoto zařízení. V dodatku č. 2 k tomuto posudku je obsažen názor, že v případě předmětné elektrárny nebylo třeba nového posouzení elektrického zařízení po výměně, resp. opravě poškozených solárních modulů, střídačů a části kabeláže, k čemuž došlo v důsledku vandalizmu v noci na 18.12.2010.

Jak je již uvedeno výše, bezpečnost elektrárny může prokazovat buď revizní zpráva, nebo znalecký posudek. Byť vyhláška č. 426/2005 Sb. požaduje bezpečnost práce prokázat revizní zprávou, Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28.5.2015, č.j. 6 As 173/2014 - 186, www.nssoud.cz, připustil, že revizní zprávu lze nahradit znaleckým posudkem, „*avšak pouze pokud je znalecký posudek vyhotoven v čase rozhodném pro posouzení bezpečnosti*“. Nejvyšší správní soud se v citovaném rozsudku ztotožnil s názorem žalovaného, že „*není možné regresně znaleckým posudkem posoudit bezpečnost energetického zařízení ke konkrétnímu datu v roce 2010, kdy znalec může vycházet toliko z listinných důkazů, nikoliv ze skutečného stavu elektrárny v roce 2010*“.

V případě právě posuzovaném však byl znalecký posudek (včetně jeho dodatků) zpracován několik let po dni, který je rozhodný pro posouzení bezpečnosti (tj. po datu vydání napadeného rozhodnutí), a nelze tedy souhlasit s tím, že by předložený posudek mohl bezpečnost elektrárny k 28.12.2010 prokazovat. Zjednodušeně řečeno je tomu tak proto, že znalci, kteří posudek zpracovávali, v roce 2010 elektrárnu fyzicky nenavštívili, neprohlédli a nemohli tedy konstatovat její bezpečnost k tomuto datu. Pokud tak činili na základě objednatelům předložených listin, navíc několik let poté, nemůže jejich posudek prokazovat tehdejší bezpečnost zařízení. Jestliže znalci dospívají v dodatku č. 1 k opačnému závěru, nelze s nimi souhlasit. Pomine-li soud skutečnost, že se zde znalci vyjadřují k otázce právní, k níž se zásadně znalec není oprávněn vyslovovat, činí tak navíc rozporně od autority k tomu v otázkách správního práva nejpovolanější (Nejvyššího správního soudu). Zdejší soud nemůže rovněž přehlédnout skutečnost, že znalci potvrzují bezpečnost elektrárny na základě listin předložených osobou (FVE 28 s.r.o.), která žalovanému předkládala listiny nesprávné a dokonce zfalšované. I kdyby soud připustil, že tak činila nevědomě, nelze vyloučit, že se tak mohlo stát i v případě listin předložených znalcům. Znalci tedy bezpečnost elektrárny posuzují na základě podkladů, o jejichž správnosti a pravdivosti mohou být pochyby. Soud se tak neztotožnil se závěrem, že lze bezpečnost zařízení konstatovat bez fyzické prohlídky tohoto zařízení a navíc zpětně pouze na základě předložených listin.

To samé je třeba uvést i ve vztahu k analýze paralelního připojení ze dne 7.2.2013 a k posudku č. 1/2015 Vysokého učení technického v Brně ze dne 2.2.2015 a jeho dodatku ze dne 7.9.2015. I tyto listiny byly totiž vyhotoveny několik let po vydání napadeného rozhodnutí, byly založeny na vyhodnocení listin předložených osobou zúčastněnou na řízení, resp. její právní předchůdkyní, a nemohou tak prokazovat bezpečnost elektrárny ke dni 28.12.2010.

Pokud jde o prohlídku stavebního úřadu provedenou dne 16.12.2010, tak ta nemohla nahradit revizní zprávu či znalecký posudek v otázce bezpečnosti elektrárny. I stavební úřad vychází při posuzování bezpečnosti elektrárny z revizních zpráv. Jak ostatně vyplynulo ze správního spisu, stavební úřad neprodleně poté, co se dozvěděl o

tom, že předložené revizní zprávy byly vypracovány bez prohlídky elektrárny, vyzval společnost FVE 28 s.r.o. k okamžitému přerušení provozu a užívání předmětné elektrárny (výzva ze dne 12.6.2012). To samé je třeba uvést i ve vztahu ke kontrole provedené E.ON Distribuce a. s. dne 23.12.2010. Ani případný závěr této společnosti o tom, že je elektrárna bez závad a může být připojena, nemůže z hlediska bezpečnosti zařízení nahradit revizní zprávu či znalecký posudek. Rovněž prohlídka provedená žalovaným, resp. jeho zaměstnancem Ing. Jaroslavem Novotným, byť by byla bez výhrad, nemůže revizní zprávu či znalecký posudek v otázce bezpečnosti zařízení suplovat.

Soud nepovažoval za nutné provádět výsledky navržených svědků (Jiřího Kováře, jednatele JP ENERGO s.r.o., L. G., jednatele GRMOLEC elektro s.r.o., P. H., manažera sítových smluv E.ON Distribuce, a.s., Ing. J. N., bývalého zaměstnance žalovaného), neboť by ve vztahu k otázce zpracování předmětných revizních zpráv a prokázání bezpečnosti elektrárny nemohly nic nového přinést.

Soud přitom nepovažuje za nutné zjišťovat, v jakém stavu (rozestavěnosti či dokončenosti) byla elektrárna v době vydání napadeného rozhodnutí. I kdyby se totiž prokázalo, že v době vydání napadeného rozhodnutí byla elektrárna již dokončena, nijak to neprokáže, že byla bezpečná, tj. že byly předloženy řádné revizní zprávy (za podmínek tehdy platných předpisů a norem) či znalecké posudky, které by bezpečnost elektrárny prokazovaly. V daném případě však veškeré předložené revizní zprávy byly vyhotoveny „od stolu“ bez jakékoli fyzické prohlídky elektrárny. Takový nedostatek revizních zpráv není možné zhojit či vysvětlit výsledkem žádného svědka.

Vzhledem k tomu nebylo třeba provádět důkaz listinami z trestního řízení vedeného u zdejšího soudu pod sp.zn. 10 T 1/2013 ani výsledky dalších svědků (L. K., S. M., V. S.) či protokoly o jejich předchozích výsledcích před jinými orgány či provádět důkaz fotografiemi elektrárny údajně pořízenými v období prosince 2010 a ledna 2011. To samé je pak třeba uvést ve vztahu k navrženým objednávkám, kupním smlouvám, smlouvám o dílo a protokolům o převzetí díla.

Pokud jde o zprávu M. J. o provozní revizi ze dne 20.1.2011, tak ani ta nemohla prokazovat bezpečnost zařízení ke dni vydání napadeného rozhodnutí (k 28.12.2010), neboť byla též zpracována téměř měsíc po rozhodném datu.

Soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz odbornými právními stanovisky JUDr. S. K., Ph.D. Tato stanoviska totiž dokládají toliko to, že jejich autor má na určité právní otázky shodný názor jako osoba na řízení zúčastněná. Žádná skutková okolnost z nich však nevyplývá.

Nebylo třeba provádět dokazování ani podklady, které dle tvrzení osoby na řízení zúčastněné dokládají situaci u žalovaného v rozhodnou dobu a pochybení při

vydávání licencí (shrnutí výsledků hloubkové kontroly č. 2013/03/KO – I. a II. etapa, tisková zpráva ze dne 14.11.2013, dopis předsedkyně žalovaného ze dne 7.11.2013), neboť tyto listiny nijak nemohou změnit shora uvedený závěr o tom, že žadatel o licenci v daném případě neprokázal bezpečnost elektrárny a licence mu tak napadeným rozhodnutím neměla být udělena.

V daném případě tak má soud za to, že předložené revizní zprávy nemohou být podkladem pro vydání rozhodnutí o udělení licence a neprokazují tak technickou způsobilost žadatele o licenci. Ta nebyla prokázána ani v řízení před zdejšími soudem.

Za situace, kdy soud shledal, že revizní zprávy nebyly způsobilým podkladem pro prokázání technických předpokladů, nebylo již třeba, aby se soud zabýval námitkou, že osoba zúčastněná na řízení nedoložila oprávnění užívat energetické zařízení na dobu 25 let, na kterou jí byla licence udělena.

VI. Závěr

Ze shora uvedeného plyne, že pro rozhodnutí o udělení licence nebyly splněny veškeré předpoklady, neboť předložené revizní zprávy nebyly způsobilé technické předpoklady prokázat. Zároveň se jednalo o vadu, kterou nebylo lze odstranit při řízení u zdejšího soudu – neexistuje totiž způsob, jakým by osoba na řízení zúčastněná mohla zpětně prokázat splnění technických předpokladů (předložení revizní zprávy či znaleckého posudku) zpracované ke dni vydání napadeného rozhodnutí. Soud je přitom toho názoru, že s ohledem na to, že to byl tehdejší jednatel žadatele o licenci, který dne 30.11.2010 odpoledne ukládal zajištění revizních zpráv, které budou zpracovány k tomuto datu a současně tak, aby mohly být nejpozději 3.12.2010 předloženy E.ON Distribuce a.s., nemohl být v dobré víře ve správnost a zákonnost rozhodnutí o udělení licence ani žadatel o licenci. Byl to totiž on, kdo tytéž revizní zprávy („zpracované od stolu“) předkládal žalovanému.

Vzhledem k tomu soud dospěl k závěru, že v licenčním řízení nebyly prokázány technické předpoklady pro udělení licence a proto napadené rozhodnutí zrušil podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení podle § 78 odst. 4 s.ř.s. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.).

VII. Náklady řízení

O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalovaný nebyl ve věci úspěšný, a proto mu právo na náhradu nákladů řízení proti žalobci nenáleží (a z obsahu spisu neplyne, že by mu nějaké

náklady nad rámec jeho úřední činnosti vznikly); to náleží žalobci, na něhož zdejší soud hledí jako na procesně úspěšného. Tomu však žádné náklady vynaložené nad rámec jeho běžné úřední činnosti podle obsahu soudního spisu nevznikly, a proto bylo rozhodnuto, že se žalobci náhrada žádných nákladů řízení nepřiznává.

Ve vztahu k osobě zúčastněné na řízení pak soud rozhodl tak, že nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě. Osoba zúčastněná na řízení má právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil; případně jí soud může z důvodů zvláštního zřetele hodných na návrh přiznat i náhradu dalších nákladů řízení (§ 60 odst. 5 s.ř.s.). V daném případě však žádná z těchto zákonem předvídaných situací nenastala, a to ani s přihlédnutím k tomu, že na osobu zúčastněnou na řízení fakticky přešlo břemeno spočívající v obhajobě rozhodnutí žalovaného. Úspěšnost osoby zúčastněné na řízení však v tomto ohledu dovozovat nelze.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 9.10.2015

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu